

V prostorách redakce se rozhostil večerní poklid. Na němých televizních obrazovkách se míhaly snímky ze zahraničních zpravodajských kanálů za doprovodu tukání cvičených prstů přebíhajících po klávesnicích a občasných tichých telefonických hovorů.

Line se právě chystala odhlásit z počítače, když dolů sešel šéfredaktor. Večerní porada skončila. Šéfredaktor se jmenoval Joakim Frost, Mráz, avšak říkalo se mu Mrazivec.

Rozhlédl se po místnosti a pak přešel k Line. Pohled měl ledový a jako by ho upíral skrze ni. Povídalo se o něm, že funkci šéfredaktora získal právě proto, že není schopen vidět za novinovými titulky lidské tragédie. Jinými slovy: správnou kvalifikací u něj byla právě absence empatie.

„Je mi to líto,“ pronesl, neboť považoval za jisté, že Line článek o svém otci viděla. „Chystal jsem se vám zavolat, abych vás o tom informoval, ale vy jste se tu zrovna objevila.“

Line přikývla. Věděla, že šéfredaktor vznik článku inicioval, a znala ho natolik dobře, aby jí bylo jasné, že nemá cenu s ním diskutovat. Rezolutně hájil komerční zájmy jejich novin. Šlo mu o to, aby titulní strany přitahovaly co nejvíc pozornosti, a Line nestála o jeho výklad o nezávislém a svobodném tisku. Navíc by ho sotva zajímaly její protiargumenty. Mrazivec pracoval

v novinách už skoro čtyřicet let. V jeho očích byla Line ještě pořád bezvýznamným zelenáčem.

„Tuhle věc nemůžeme zarazit,“ dodal.

Line znovu přikývla.

„Mluvila jste s otcem?“

„Ano.“

„Co říkal?“

„To ať vám poví sám.“

Mrazivec přikývl.

„Samozřejmě má právo se k tomu vyjádřit.“

Line si dovolila úšklebek. Odpověď na obvinění uveřejněná na titulní straně měla nepatrnou hodnotu. Navíc snaha čelit článku, na kterém pracovala celá redakce, jen prostřednictvím telefonického vyjádření získaného těsně předtím, než půjdou noviny do tisku, neměla na ději na úspěch.

„Poslyšte, Line,“ pokračoval Mrazivec. „Chápu, že je to pro vás těžké. I pro mě to bylo těžké, ale v tomhle případě jde o mnohem víc než jen o to, co si myslíme nebo co cítíme. Je důležité, aby tisk byl hlídacím psem. V tomhle případě jde o všeobecný národní zájem.“

Line vstala. Šéfredaktorovy argumenty byly pokryteckou zástěrkou pro to, co pro něj mělo skutečně význam, a to byla výše nákladu. Jejich list si mohl zachovat čest i bez senzačního titulku s jejím otcem coby hlavní aktérem. Případ nemusel být nutně personifikován. Kritika mohla být klidně namířena proti policii jako celku a veřejné službě. Jenomže takový článek by tolik neprodával.

„Pokud potřebujete trochu času, můžete si vzít pár dní volno,“ nabídl jí šéfredaktor. „Vrátíte se, až bude po všem.“

„Ne, děkuju.“

„Myslím, že kdybychom ten případ přenechali jiným, mohl by se rychle zvrhnout v ještě ošklivější záležitost.“